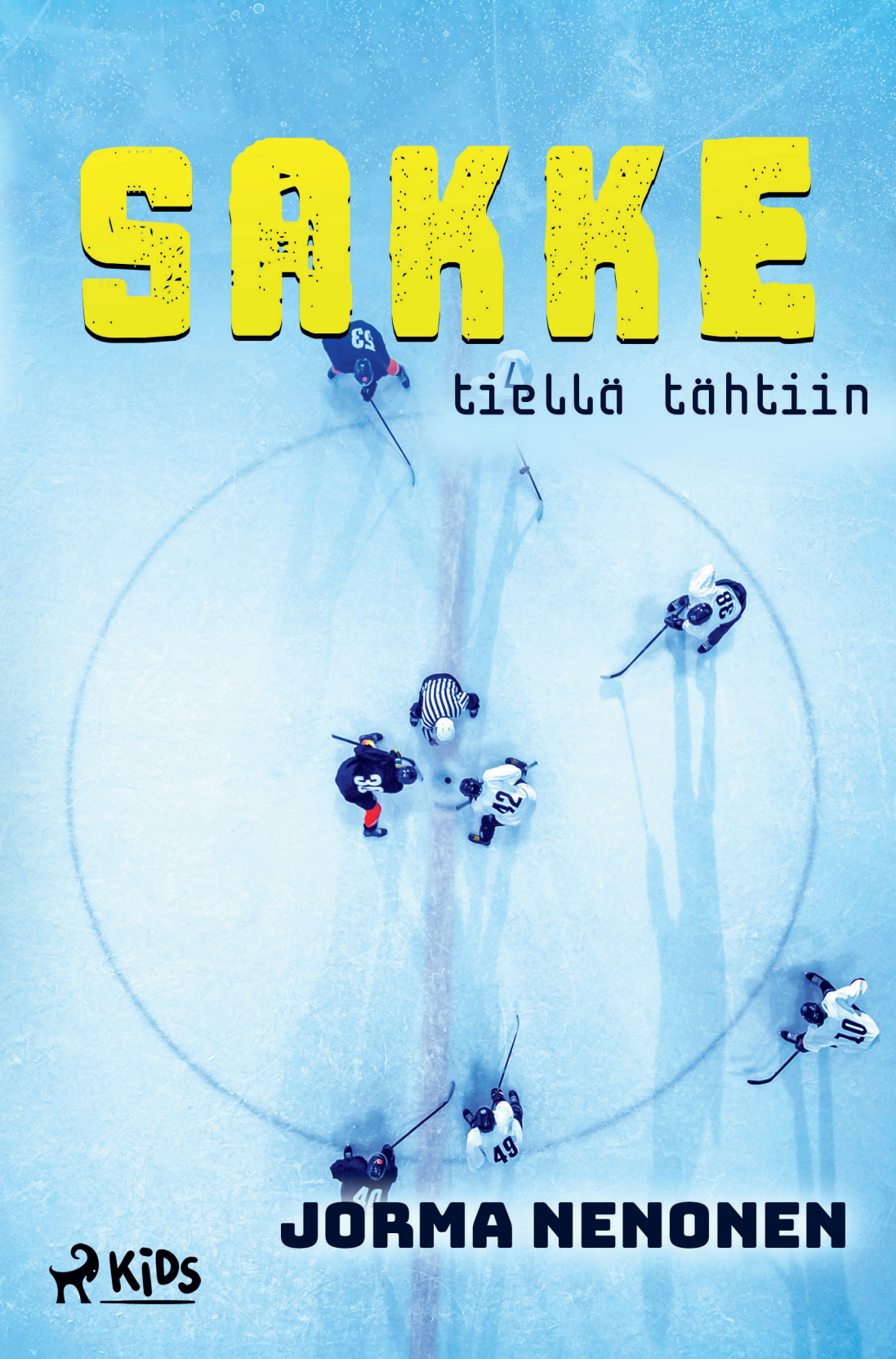

SAKKE

An aerial photograph of an ice hockey rink. Several players in white and dark jerseys are positioned around the center circle. A referee in a black and white striped shirt is also visible. The ice is light blue with visible skate marks.

tiellä tähtiin

JORMA NENONEN

Sakke tiellä tähtiin

Jorma Nenonen

Sakke tiellä tähtiin

SAGA Egmont

Sakke tiellä tähtiin

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1993, 2021 Jorma Nenonen and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727164922

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13.4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

Kutsu leirille

– Ettet muka mene leirille? Isä katsoi hölmistyneenä Sakkea.

– En minä kehtaa sinne yksin mennä. Ne on kaikki minua vanhempiaakin. Ysiluokkalaisia. Ja se paikka on niin kaukana. Miten sinne edes mennään?

– Junalla tietenkin. Kai tuon ikäinen poika jo uskaltaa yksinkin liikkua.

– Niin mutta en minä..., Sakke mutisi hiljaa.

– Totta kai sinä menet. Lopeta jonninjoutavat puheet. Tässä on koko perheen voimin käyty harjoituksissa ja peleissä ja nyt kun tilaisuus tulee kohdalle, niin kehtaat ruveta jupisemaan. Tietenkin sinä menet, isä korotti jo ääntään.

– Älkää nyt tappelemaan ruvetko. Eikö asiaan löydy joku sopuratkaisu, äiti yritti hillitä.

– Tässä ei mitään sopuratkaisuja tarvita. Poika menee leirille ja sillä siisti. Maajoukkueleirille! Siitähän voi avautua vaikka minkälainen ura, ties kuinka pitkälle pojalla on mahdollisuus päästä.

- Mutta jos Sakari ei itse halua? äiti sanoi.
 - Varmasti haluaa. Kunhan oikuttelee. Miksi se ei haluaisi, jos joka ikinen päivä harjoittelee luistelua ja pelaamista uhraten siihen kaiken vapaa-aikansa. Eikö se sitä varten harjoittele, että pääsis eteenpäin.
 - Onko tämä sellainen juttu, että se on päätettävä heti? Eikö me voitais harkita vielä, äiti kyseli.
 - Huomenillalla pitäisi soittaa aluevalmentajalle ja varmistaa lähtö leirille, isä vastasi.
 - Nukutaan kumminkin yön yli. Ehditte kumpikin rauhoittua, äiti ehdotti.
- Siihen keskustelu sillä kertaa jäi. Sakke meni huoneeseensa. Hän heittäytyi vuoteelleen pitkäkseen ja sulki silmänsä.

Edellisenä päivänä Sakke oli tullut koulusta kotiin ja pyöräillyt tavalliseen tapaansa suoraan postilaatikolle. Saken silmiin oli osunut ensimmäisenä kirjekuori, jonka vasemmassa yläkulmassa luki Suomen Jääkiekkoliitto. Muun postin unohtaen Sakke oli repinyt kuoren auki. Silmäiltyään hätäisesti tekstin läpi hän oli jäänyt tuijottamaan kohtaa, jossa luki: ”Sinut on valittu 16-vuotiaiden maajoukkueleirille Vierumäelle. Tarkempia ohjeita saataksesi ottanet yhteyttä 15.10. mennessä...” Sakke oli tuijottanut kirjettä jalat vapisten ja havahtunut vasta, kun naapuri oli tullut hakemaan omaa postiaan. Sakke oli kiirehtinyt sisälle ja soittanut saman tien isälle töihin.

Koko perhe oli ollut innoissaan. Illalla mummo ja pappakin oli kutsuttu kahville.

- Tämä oli kyllä melkoinen yllätys, vaikka olen minä joitakin huhuja jäähallilla kuullut. En olis kuitenkaan uskonut, että sinut

valitaan ja vielä vuotta nuorempana kuin muut, isä oli ihmetelty.

– Minä tämän tiesin ja sannoin jo toissa talavena. Näkihän sen heti, että pellaaja tästä pojasta tulee ja hyvä tulleeikin. Sinne Kanataan se vielä Sakke pääsee tollareita tienaamaan, pappa oli intoillut.

– Nyt sinun pitää vaan harjoitella entistä kovemmin ja huolellisemmin. Toiset on valittu sinne leirille jo keväällä, ja ne ovat kesän ja syksyn aikana ehtineet jo pari kertaa kokoontua. On tässä onneksi vielä aikaa. Melkein viisi kuukautta siihen neljän maan turnaukseen, isä oli laskeskellut.

Nukkumaanmenoaikaan Sakke oli rauhoittunut, ja unta odotellessaan hän oli miettinyt asiaa tarkemmin. Vierumäki, monen sadan kilometrin päässä Raahesta oleva outo paikka, oudot pelikaverit, tuntemattomat valmentajat ja suuren unelman yhtäkkinen ja yllättävä toteutuminen olivat alkaneet pelottaa Sakkea. Minä olen ainoa raahelainen, eikä koko Pohjois-Suomesta ole kuin neljä pelaajaa. Kolme oululaista ja minä. Enkä minä tunne edes niitä oululaisia. Taitaa olla paras kieltäytyä koko hommasta, Sakke ajatteli.

Sakke oli nukkunut yön levottomasti ja ollut aamulla väsynyt ja ärtyinen. Aamupalaa mutustellessaan hän oli päättänyt, ettei kertoisi asiasta koulukavereille. Päivän kuluessa hän oli kuitenkin välillä ollut jo kertomaisillaan, mutta sitten hänelle oli tullut mieleen, mitä kaverit sanoisivat jos hän ei lähtisikään. Koko päivän hän oli vatvonut asiaa mielessään ja kotona ruokapöydässä sitten puuskahtanut isälle:

– Minä en halua lähteä sinne maajoukkueleirille. Sakke huokaisi raskaasti ja vilkaisi kelloa. Puoli yhdeksän. Hän oli

maannut kaksi tuntia miettien koko ajan samaa asiaa. Hän laahusti olohuoneeseen, jossa isä ja äiti katselivat uutisia.

– No niin poika. Eiköhän sovita, että sinä lopetat hulluttelut ja soitetaan huomenna sille valmentajalle, isä sanoi.

– En minä lähde sinne, Sakke mutisi.

– Perhana! Ajattele nyt! Monta vuotta olet treenannut ja kun tilaisuus tulee, niin rupeat maitoilemaan. Mitä sinun kaveritkin sanovat, isä tulistui uudelleen.

– Eihän niitten tartte tietää tästä mitään.

– Vai ei tartte. Kyllä ne saavat tietää. Ihmettelen, jos ei huomisessa, tai ylihuomisessa lehdessä viimeistään, ole juttua tästä.

Tietenkin isä oli ollut oikeassa. Nyt leiristä ei ainakaan voi kieltäytyä, Sakke ajatteli polkiessaan seuraavana aamuna suutuksissaan kouluun.

Aamun paikallislehdessä oli ollut kuva Sakesta ja juttu uudesta maajoukkuetähdestä.

Sakke kurvasi vauhdikkaasti koulun pihaan. Hädin tuskin hän sai pyöränsä pysähtymään, kun kaverit jo piirittivät hänet.

– Siinähan se uusi leijona tulee!

– Hei, karju leijona vähän!

– Onpa maajoukkuemiehellä kova vauhti!

– Kerro heti miltä tuntuu!

Pitkin päivää kaverit puhuivat Saken valinnasta. Opettajatkin muistivat onnitella ja kysellä asiasta.

– Minä tiesin tuosta jutusta jo eilen, Keijo sanoi kun pojat pyöräilivät koulun jälkeen kotiin.

– Mistä sinä sen tiesit?

– Meidän isä oli kuullut siitä aluevalmentajalta jossakin kokouksessa.

Sakke katsoi ihmeissään Keijoa.

- Miten sinä et puhunut mitään?
- Ethän sinäkään puhunut.
- Niin, mutta minä... minä...
- Kyllä minä vähän ihmettelin, kun sinä et edes maininnut

asiasta, Keijo sanoi katsellen Sakkea.

Sakke oli pitkään hiljaa ennen kuin vastasi:

- Minä ajattelin kieltäytyä koko hommasta.
- Kieltäytyä? nyt oli Keijon vuoro hämmästyä.
- Ajattele nyt. Yksin siellä outojen jätkien kanssa. Lähtisitkö

itse? Ei se niin helppoa ole.

- Ei varmaan. Sanoitko isällesi, että et lähde?
- Sanoin.
- Mitä se sanoi?
- Sehän poltti päreensä heti. Ei ymmärtänyt ollenkaan.
- Olishan se tietenkin mukavampi, jos olis joitain tuttuja

mukana, mutta sinä pärjääät hyvin yksinkin, Keijo kannusti.

Illalla isä soitti aluevalmentajalle, ja niin alkoi ensimmäisen maajoukkueleirin odotus. Kolmen viikon kuluttua Sakke olisi Vierumäellä.

2.

Reilu jätkä

Viikon verran uutisen jälkeen Sakke sai joka päivä vastailla tuttujen ja joskus tuntemattomienkin kysymyksiin ja onnitteluihin. Menipä hän minne tahansa, kauppaan, pankkiin tai vain kaupungille kävelemään, aina oli joku, joka tunnisti hänet.

Vähitellen Sakke tottui ajatukseen ja alkoi malttamattomana odottaa leiriä. Toisinaan tuli kuitenkin mieleen kevättalvella tapahtunut onnettomuus, jalan katkeaminen. Silloin oli vähällä, että ei katkennut koko ura, Sakke ajatteli.

Kun hän oli päässyt sairaalasta, hän oli aloittanut saman tien jalan kuntouttamisen. Hän oli tehnyt huolellisesti kaikki toipilasajaksi neuvotut voimisteluliikkeet, varmuuden vuoksi useammin kuin ohjeissa oli sanottu. Kuntoa hän oli kohentanut tekemällä pitkiä kävelyretkiä kyynärsauvojen varassa ja polkemalla kuntopyörää. Koulussa hänellä olivat liikuntatunnit olleet vapaita, mutta opettajan luvalla hän oli saanut harjoittaa salissa vatsa- ja selkälihaksiaan.

Sakke on jo yläkouluikäinen. Kaikki vapaa-aika kuluu joko jääkiekon tai tyttöystävä Kristiinan kanssa. Kun Sakke saa kirjeen Suomen Jääkiekkoliitolta, alkavat jalat vapista. Kirjeessä on kutsu maajoukkueleirille, jonne hänet on valittu kaikkien nuorten jääkiekkoilijoiden joukosta! Ei kuitenkaan kulu kauaa, kun jännitys hiipii mieleen, ja pian Sakke ei enää ole varma haluaako osallistua leirille ollenkaan...

Sakke tiellä tähtiin on kolmas osa jääkiekkoiluun keskittyvässä Sakke-sarjassa.

Kirjailija **Jorma Nenonen** (s. 1952) työskenteli pitkään rehtorina. Hän on julkaissut jääkiekkomaailmaan sijoittuvan Sakke-nuortenkirjasarjan.